

rigsministeriets Tjeneste fra den 30. April s. A. at regne.

Dr. A. Fraenkel har ved Sagens første Behandling i Folketinget fremført forskellige Klager mod Udenrigsministeriet og mod enkelte Embedsmænd i Ministeriet, særlig vedrørende:

1. de med hans Ansættelse i Konsulats-tjenesten forbundne Omstændigheder,
  2. at han ikke blev forfremmet,
  3. hans Afskedigelse,
  4. at Ministeriet nødsagede ham til at anlægge Retssag mod samme til Betaling af et Pengebeløb,
- og det i Folketinget fremsatte Forslag gaar ud paa, at Tinget i Henhold til Grundlovens § 46 skal nedsætte en Kommission til at undersøge vedkommende Forhold.

Udvalget er imidlertid enig i, at der ikke er Anledning for Tinget til at nedsætte nogen saadan Kommission.

Hvad angaar Dr. Fraenkels Sigtelser og Beskyldninger mod Ministeriets Embedsmænd skal Udvalget i al Almindelighed bemærke, at de mere eller mindre er prægede af den Opfattelse, at man i Ministeriet har baaret Nag til ham og lagt an paa at skade ham, en Opfattelse, der ikke har fundet nogen Støtte i, hvad der ellers under Sagen er fremkommet. Fremdeles skal det anføres, at det har vist sig, at Doktorens Fremstilling af adskillige faktiske Forhold, der skulde tjene som Grundlag for hans Angreb, har været urigtig paa enkelte Punkter og i det hele taget hviler paa en vis Ensidedighed. Udvalget anser det imidlertid ikke for nødvendigt at komme ind paa en Drøftelse af alle de forskellige Enkelt-heder, som Dr. Fraenkel har fremdraget, og skal, næst at henvise til foranstaaende, indskrænke sig til følgende Bemærkninger vedrørende de under 1—4 ovenfor nævnte Punkter.

Til Punkt 1. Dr. Fraenkel burde, inden han overtog vedkommende Stilling, selv have erkyndiget sig om Beskaffenheden, ogsaa i økonomisk Henseende, af samme. Ansættelsen er sket i Overens-

stemmelse med Loven om Konsulatsvæsenet af 14. April 1893 § 8 og Finansloven for 1897—98 samt bestaaende Praksis. Indkaldelsen af Ansøgere er foretaget som sædvanlig.

Til Punkt 2. Der ses ikke at være givet Dr. Fraenkel noget positivt Tilsagn om Forfremmelse, og i øvrigt maa Spørgsmaalet om Forfremmelse af konsulære Tjenestemænd være afhængigt af Udenrigsministeriets Skøn.

Til Punkt 3. Afskedigelsen var en nødvendig Følge af den økonomiske Forfatning, hvori Dr. Fraenkel var kommen, saaledes som han selv har skildret den i Skrivelser til Ministeriet, jfr. foran.

Af Afskedigelsesskrivelsen (dateret 3. Marts 1903), fremgaar, at den Omstændighed, at Dr. Fraenkel uden Tilladelse havde trukket en Veksel paa 2,000 Kr. paa Udenrigsministeriet, har været medvirkende til Ministeriets Beslutning om Afskedigelsen. Ihvorvel Dr. Fraenkel var uberettiget til at lade Vekslen diskontere paa Ministeriet, maa man i denne Sammenhæng ikke lade ude af Betragtning, at Dr. Fraenkel havde et større Beløb end Vekslens Paalydende til Gode hos Ministeriet. Det ses, at Direktøren i Udenrigsministeriet har været vidende om dette sidste Forhold forinden Afskedigelsen, men da han ikke saa nogen Forbindelse mellem Vekslen og Dr. Fraenkels Tilgodehavende, er det efter Direktørens Formening meget muligt, at han ikke har omtalt det for Ministeren. Noget bestemt herom kan ikke oplyses, men Udvalget formener, at Ministeren forinden Afskedigelsen burde have været gjort bekendt med, at Dr. Fraenkel ikke havde trukket paa Ministeriet for mere, end han havde til Gode hos samme. Der er imidlertid ingen Grund til at antage eller formode, at nogen, for at skade Dr. Fraenkel, skal have ladet Ministeren ude af Kendskab om Sammenhængen hermed. I øvrigt har den daværende Udenrigsminister, nuværende Folketingsmedlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds, udtalt for Udvalget, at han er aldeles overbevist om, at han